

таша и му казалъ: „Вчера ти ми подари три златни монети. Съ тѣхъ азъ се излѣкувахъ и си купихъ тая пушка. Ако имахъ още пари, щѣхъ да си купя и единъ конь. Тогава можахъ да пристигна още по-рано“.

— Благодаря ти за това, — казалъ богатиятъ и се събудилъ. Станалъ и продължилъ пътя си. Вечеръта стигналъ до едно

село. Присрѣщнала го бедна, зле облѣчена жена. Протегнала ръка: „Мжжъ ми загина въ нойната. Азъ нѣмамъ нищо и съмъ болна. У дома плачатъ безъ кора хлѣбъ петтѣ ми невръстни деца. Моля те, помогни ми“.

Той бръкналъ въ джеба си и го изпразднилъ цѣлия въ претилката на бедната жена.

Презъ нощта сънувалъ, че е стигналъ до единъ голѣмъ и хубавъ градъ. Всички къщи били украсени, и отъ прозорцитѣ имъ се развѣвали знамена. По дветѣ страни на улицитѣ се тѣлпѣли празнично облѣчени мже, жени, деца. Раздалъ се радостенъ викъ. Показала се разкошна каляска, теглена отъ шесть бѣли хубави коня. Въ каляската седѣла царица. Като се вгледалъ въ нея, богатиятъ позналъ, че това е сжщата жена, на която той бѣ далъ предната вечеръ милостиня. Царицата, като го съгледала, спрѣла каляската си, слѣзла, хванала го за ръка и извикала съ високъ гласъ предъ всички: — Мили поданници, този е човѣкътъ, който спаси живота на моитѣ синове и дѣщери!

Тя го взела съ себе си въ каляската и го повѣла къмъ двореца, а народътъ радостно и възторжено го поздравлявалъ.

Богатиятъ се събудилъ отъ тия весели викове и много съжлявалъ, че не е продължилъ още тоя тъй прекрасенъ сънъ.

Преразказалъ отъ нѣмски: Хр. Спасовски